

Η ιδρυματική προσέγγιση της Εκκλησίας (Καλλιόπη Ζιώγου)

[/ Πεμπτουσία](#)

Πολλοί άνθρωποι αντιμετωπίζουν την Εκκλησία σαν έναν από τους χιλιάδες υπάρχοντες οργανισμούς, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Να διοικείται από αρμόδιους, να έχει έναν αρκετά μεγάλο αριθμό μελών, με πολύ καλό οργανωτικό υπόβαθρο και πολλές ευκαιρίες συνάθροισης όλων αυτών, για πολλούς και διάφορους λόγους.

Αρκετές φορές, θα τολμούσα να πω, πως αντιμετωπίζεται ως ένας καλοστημένος μηχανισμός που εξυπηρετεί άριστα, τον ή τους σκοπούς της ύπαρξής του. Άλλες φορές πάλι θεωρείται ως ένα ακόμη κοινωφελές ίδρυμα, μεταξύ πολλών άλλων, με κερδοσκοπικό (!) ακόμη χαρακτήρα. Κοντολογίς, η Εκκλησία είναι για κάποιους ένας ζωντανός οργανισμός, με έναν συγκεκριμένο, συντηρητικό τρόπο λειτουργίας.

Ναι..είναι ένας ζωντανός οργανισμός αλλά δεν είναι Ίδρυμα. Όλοι οι άνθρωποι που την αποτελούν, υπάρχουν μέσα σε αυτή για να πάρουν ζωή από τη ζωή Του, χαρά από τη χαρά Του, γαλήνη από τη γαλήνη Του, τον ίδιο τον Κύριο..τα Μυστήριά της είναι η ουσία της. Το επαναστατικό στην Εκκλησία είναι πως, αν το θελήσεις, βιώνεις την πορεία της, δεν την παρακολουθείς απλώς, δεν είσαι θεατής κάποιων εξελίξεων.

Επαναστατική η πορεία της Εκκλησίας; Ναι, επειδή όλα μα όλα φιλτράρονται από την καρδιά και όχι από το μυαλό. Στην Εκκλησία, στο Σώμα του Κυρίου εξηγούνται τα ανεξήγητα και κατορθώνονται τα ακατόρθωτα. Επειδή υπάρχει η Πίστη και τα πάντα αντιμετωπίζονται υπέρ-λογα και όχι παρά-λογα. Η πορεία της Εκκλησίας είναι Σταυρική. Δεν σου τάζει κανείς καλοπέραση, άνεση, ευκολίες, όπως συμβαίνει σ' ένα Ίδρυμα, ας πούμε..το αντίθετο μάλιστα.

Ποιος θα εξηγήσει λογικά το θαύμα; Κανείς..Το εξηγεί και το καταλαβαίνει, εκείνος που το βιώνει μυστικά, όταν η πίστη του καίει και βρίσκεται καρφωμένος στον Σταυρό του, στον πόνο του, στη θλίψη του και μετά έρχεται το θαύμα, η προσωπική Ανάσταση του καθενός σε ό,τι τον ταλαιπωρούσε. Πρόσφατα έγινε μάνα μια κοπέλα που οι γιατροί της είχαν αποκλείσει κάθε ελπίδα τεκνοποίησης. Πιο συγκεκριμένα της είπαν: «Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να γίνεις μάνα, παρά μόνο 1% κι αυτή η πιθανότητα, ως ψευδαίσθηση»..(!).. Κι όμως εκεί που όλα είναι

μαύρα, μέσα στην Εκκλησία, τα πάντα αλλάζουν γιατί υπάρχει η Πίστη που σαρώνει και ανατρέπει όλα τα λογικά.

Φυσικά δεν είναι όλα ρόδινα και ιδεατά στην Εκκλησία. Το τραγικό όμως είναι πως τα λάθη των ανθρώπων, τα χρεώνεται ο Χριστός. Και φεύγουν οι άνθρωποι μακριά της..μα πού αλλού θα βιώσεις το: «Να ευλογείτε αυτούς που σας καταριώνται, να προσεύχεσθε για τους εχθρούς σας. (Μτ.5, 44-46 - Λκ.6, 27-28) και να νηστεύετε γι' αυτούς που σας καταδιώκουν. Γιατί ποιο το όφελος, εάν αγαπάτε εκείνους που σας αγαπούν; Το ίδιο δεν κάνουν και οι εθνικοί; Εσείς όμως να αγαπάτε αυτούς που σας μισούν και δεν θα έχετε εχθρό..» (Μτ.5, 46).

Πηγή: filologos-hermes.info